

Adrese: <http://nra.lv/horoskopi/148123-astrologija-par-karmas-macibam-vieglu-aiziesanu-un-kapu-tradicijam.htm>

Horoskopi | 18.augusts, 16:12
Antra Gabre

ASTROLOĢIJA: Par karmas mācībām, vieglu aiziešanu un kapu tradīcijām

Saruna ar vēdisko astrologu Ati Zariņu par senām zinībām, kuras esam pazaudējuši; par ceļu pie sevis un pirmsākuma; par karmas mācībām; par šo sauli un aizsauli. Jo jūlijā un augustā Latvijā notiek kapu svētki – tradīcija, kuru ievērojam, bieži vien pat necenšoties no tās nolobīt ikdienas kapu kultūras miziņu.

– Līdz kristietības ienākšanai Latvijā viens no apbedījumu veidiem bijuši ugunskapi. Kuršu dzīvē uguns rituāliem bijusi liela nozīme. Visjaunākajos laikos kremācija gan vairs nav populāra, tās nepieciešamību tagad skaidro drīzāk utilitāri, nevis izprot jēgu. Kāpēc, jūsuprāt, esam attālinājušies no senajām zināšanām?

– Nediplomātiska atbilde būtu: tāpēc, ka cilvēkiem ir jācieš. Tāda ir pasaules uzbūve. Vēdiskajā kultūrā, ja gribat ieraudzīt Dievu, paskatieties uz Sauli. Ja nebūtu Saules, nekā nebūtu. Saule vēdiskajā astroloģijā ir gara pārvaldniece. Gars visai dzīvai pasaulei ir viens, un visi esam ar to saistīti. Senajās kultūrās vīrišķais pirmsākums ir uguns un sievišķais – ūdens. Plašākā nozīmē arī Saule ir uguns izpausme. Cilvēka gars ir saistīts ar gaismu, materializēšanās – ar ūdeni. Mātes miesās atrodamies – kur? Šķidrumā.

Viss sākas ar Sauli. Vispirms rodas Saule, rodas Saules sistēma, pēc tam – dzīvība, veidojas dzīvības un barības ķēdīte un tā tālāk. Kad cilvēks nomirst, ceļš turpinās atpakaļ – pie Saules. Visi esam ar gaismu saistīti. Mēs zinām, ka kādreiz nomirsim, un lielākā daļa baidās. Ja baidās no nāves, tātad cilvēks dzīves laikā nav iemācījies vai izpildījis savu uzdevumu. Un nāve tad ir diezgan grūta un sarežģīta. Ja cilvēks uzdevumu ir izpildījis, tad viņš aiziet no šīs pasaules mierīgs.

Latviskajā un vēdiskajā tradīcijā dvēselīte cenšas pieķerties pie Dieva kamanām, veļu māte rūpējas par dvēseli, kad tā nonāk pie Dieva. Ja cilvēkam bijusi liela pieķeršanās materiālajai pasaulei, tad velis netiek prom. To redzam, kad cilvēks mirst, un kā viņš tad jūtas.

– **Tad jau liela daļa cilvēku dzīvojusi, godā ceļot materiālo pasauli.**

– Ne mums to vērtēt. Viņiem tiks dota vēl viena iespēja piedzimt.

– **Tēlaini runājot, cilvēkam ierodoties pasaulē, katram tiek uzrakstīta instrukcija ar darbu sarakstu, kas būtu jāpadara. Acīmredzot cilvēks nav saņēmis to instrukciju. Ja būtu saņēmis, tad būtu izdarījis likteņa paredzētos uzdevumus.**

– Ir saņēmis. Tajā brīdī, kad Dievs radīja pasauli, viņš iedeva arī instrukciju. Vēdās tā ir mūžīgā mācība, kā pareizi rīkoties ikdienā. Šīs zināšanas ir pierakstītas vēl grūtāk saprotamā veidā nekā mūsu tautas dziesmas. Vai mēs vairs zinām, ka «velēna» šobrīd nozīmē jebkuru izrautu zāles piku, bet senāk tā apzīmēja zāli apbedījuma vietā; velis nozīmē «pēdējā stunda», «pēdējais brīdis» un sanskritā – arī «smalkais ķermenis».

Informācija, ko cilvēks ir izdarījis dzīves laikā, pēc viņa nāves turpina eksistēt kā atmiņa par to. Atmiņu mēs nēsājam līdz. Tā ka instrukcijas mums ir, tā ir karma jeb atmiņa par to, kā esam rīkojušies. Tā ir kā kolektīva bibliotēka vai arhīvs, kurā redzams, kā esam rīkojušies attiecībās cits ar citu. Tāpēc dzīvē satiekas tie, kuri viens otram kaut ko izdarījuši. Ja būsim nodarījuši pāri, tad tiksīm salikti kopā ar cilvēku, kurš to pašu nodarīs mums. Līdz ar to mūsu dzīve jau ir diagnoze. Tāpēc – ja kaut ko nezini, ja nesanāk, tad mācies! Nevis maini, piemēram, partnerus. Ak, nesanāca, izšķirsimies. Cilvēki īstenībā pat nezina, kāpēc izšķiras.

Mums ir saistība gan ar tēvu, gan mātes dzimtu, gan ar mūsu garu, jo gars eksistē bezgalīgi un ir dzīvojis daudzās dzīvības formās. Vēdiskajā kultūrā gars var materializēties 84 000 000 dzīvības formu. Atrisinot savus uzdevumus, sakārtojot tās dzīves jomas, kurās kaut kas nesanāk, ir iespēja izkļūt no šī milzīgā dzīves apļa. Viens nevar apprecēties, otram nav bērnu, cits ļoti slimo. Kad ir neatrisināti uzdevumi, tad cilvēkiem rodas dažādi šķēršļi. Viens no visbiežākajiem Latvijā ir tas, ka jābrauc prom.

– Visi neaizbrauc darba meklējumos, brauc arī pēc izglītības un ar vēlēšanos dzīvot atvērtākā sabiedrībā.

– Tādu ir ļoti maz. Ne jau no labas dzīves cilvēki aizbrauc, lielākā daļa – materiālo apstākļu dēļ. Es zinu, jo klausos, kā lielākā daļa jauniešu man jautā «kad?», nevis «uz kurieni?». Brauc prom no dzimtenes tāpēc, ka ir problēmas un nenokārtotas saistības ar dzimtu.

– Jautāšu tieši: vai mūsdienās aizgājējs ir jākremē?

– Latvijā ir daudz vardarbīgu nāves gadījumu, ja tādu cilvēku kremē, tad sadedzina arī lielu daļu viņa karmas. Atgādināšu, ka karma ir informācijas nesējs. Ir būtiska lieta – cilvēka nāves brīdī viņa fizisko ķermeni ir jāatstāj visai enerģijai. Līdzī var paņemt tikai pieredzi. Gadās, ka enerģija paliek piesaistīta tam, kam cilvēks bija ļoti pieķēries dzīves laikā. Ja nenotiek atdalīšanās, tad apziņa iestrēgst un netiek tālāk. Tad ķermeņa sadedzināšana ir palīdzība atdalīšanās procesā.

Tagad tuvinieki raud, bēdājas un skrien uz kapiem. Bet senāk virs kapavietas zāli nepļāva, puķes nelsēja, jo šī vieta piederēja aizgājējiem. Veļiem. Dzīvie gāja veļus barot, un tas bija veids, kā rūpēties par viņiem un gūt enerģiju. Mēs darām pretēji. Mums ir kapu kults. Tas izveidojies tāpēc, ka saikne joprojām saglabājusies, jo tuvinieks no tās pasaules saka – man ir problēmas, palīdzi man, bet palicējs nezina, kā to izdarīt. Vienam uzliek lielāku pieminēkli, citam ar šķērītēm nogriež zāli un sacenšas par to, kuram smukāka kapa kopiņa. Folklorā pateikts, kas jādara.

– Un kas ir jādara?

– Jau tautas dziesmās teikts – uz turieni neko līdzī nepaņemsi. Pirms nāves jāatbrīvojas no materiālās pasaules, jo ķermenis beigs eksistēt un īpašums nebūs vajadzīgs. Cilvēks savu īpašumu lai atdod tuviniekiem, tiem, kuriem visvairāk vajadzīgs. Starp citu, kad ir strīds par mantojumu, tas norāda, ka dzimtā ir problēmas.

– Mūsu pieķeršanos mirušajam var dēvēt par sērām. Nāve ir jāizsēro, lai dzīvais turpinātu dzīvot. Kāpēc velis nespēj pārcirst saikni ar materiālo pasauli?

– Pieķeršanās dēļ. Padomju laikā cilvēkus lika attiecīgā slimnīcā, kad viņi stāstīja – dzīvoklī pulkstenim rādītājus kāds pagriež, kaut ko pārbīda. Par to runā jutīgi cilvēki. Citiem aizgājējs sapnī nāk un rāda, un stāsta, kāda palīdzība vajadzīga. Tas nozīmē, ka ir palikušas neatrisinātas saistības, un velim nav kur meklēt palīdzību, tikai savā dzimtā. Problēmas var atrisināt tikai tad, ja atrodi fiziskajā ķermenī. No tās pasaules jums e-pastu neatsūtīs. Tāpēc cilvēkiem sāk rasties sarežģītas situācijas. Katram horoskopā ir vājā vieta, un pa to tad arī sit, lai atgādinātu, ka nepieciešams parūpēties par tuvinieka dvēseli. Kad to izdara, tad konkrētā problēma vairs netraucē.

– Kā vajadzētu parūpēties?

– Vienā intervijā to nevar izstāstīt. Viens no veidiem ir sadedzināšana. Latviešiem ir arī līķa vāķīšana, ir rituāli, kuros runāts par to, kā velis jābaro. Velim vajag ēst. Ja velim pietrūkst enerģijas, viņš to ņem no dzimtas. Katra dzimtas cilvēka vājākajā vietā parādās kāds šķērslītis, bet to var risināt. Veļi ir saistīti ar

enerģijām, tāpēc konkrētā laika periodā, īpašā laikā jārūpējas par aizgājēju dvēselēm. Vēdiskajā astroloģijā un latviskajā dzīvesziņā šis laika sprīdis sakrīt – no septembra līdz novembrim. Tas ir īpaši labvēlīgs laiks. Mums tikai liekas, ka cilvēks nomirst un viss beidzas.

– Par pieķeršanos. Kad nomirst tuvs un mīļš cilvēks, ir grūti valdīt emocijas. Mēs raudam, mēs sērojam, un tādā brīdī vārdi, ka tas ir mūsu egoisms un pieķeršanās, kas raud un nelaiž prom aizgājēja dvēseli, būs vājš mierinājums un motivācija ļaut tai aiziet.

– Mana vecmāmiņa forši pateica: vai varam sarunāt, ka tu man sarīkosi bērēs un, lūdzu, lai neviens no ciemiņiem neraudātu! Ja kāds sāktu raudāt, tad man bija jāpieceļas un jāpasaka, ka šeit nekas tāds nenotiks. Visiem uzaicinātajiem nosūtīju instrukciju, lai nebrīnās par to, kas notiks vecmāmiņas bērēs. Tā bija ļoti skaista atvadīšanās, katrs atcerējās kādu mīļu, jautru stāstu.

– Tā bija tradīciju laušana?

– Tā nav tradīciju laušana, tā ir atgriešanās pie tām tradīcijām, no kurām esam tik tālu aizgājuši, ka vairs pat nezīnām, uz kuriem ejam.

– Un visi pieņēma šos spēles noteikumus?

– Visi ieradās uz vecmāmiņas bērēm. Un tolaik pat nebija runa par vēdiskām zinātnēm, tā bija vecmāmiņas pēdējā vēlēšanās. Starp citu, būtiska lieta.

– Svarīgi ir būt savu bērņu scenāristam?

– Jā, un pateikt, ko tālāk ar mani darīt – aprakt vai kremēt. Zinu gadījumu, kad diviem brāļiem urniņa ar tēva pelniem stāvēja «uz klavierēm» un viņi četrus gadus strīdējās, ko darīt. Viens teica – aprakt, otrs – ka vajag pelnus iebērt upē. Kamēr strīdējās, dzīvē sākās sarežģījumi. Es ierosināju trešo variantu – izkaisiet jūrā! Viņi tā izdarīja, un beidzot iestājās miers tajos jautājumos, kas bija neatrisināti paralēli strīdam par tēva pelniem.

– Vai ir nepieciešams aizgājēja pelnus atdot zemei, jūrai vai gaisam? Varbūt lai urniņa stāv plauktā, nevienu taču netraucē.

– Cilvēka sadalīšanās gala produkts ir pelni. Tas paliek pēdējais no materiālās pasaules, tāpēc pelnus vajag atdot līdz galam. Ja to nedara, tad tā ir dzīvā cilvēka pieķeršanās mirušajam radniekam, bet pieķeršanās traucē. Protams, tas saistīts ar emocijām. Upanišādās (skaidrojums, kā saprotamas vēdas – red.) ir stāstīts par to, ka dzimtas mirušie ir saistīti ar cilvēka sirdi, bet sirds – ar prātu. Taču tas, kas var pa īstam saprast, ir saprāts. Kamēr cilvēka prāts nespēj ilgstoši koncentrēties, tikmēr karma cenšas atrisināt savu uzdevumu. Tēlaini izsakoties, tā klejo pa Saules sistēmu tāpat kā cilvēka prāts haotiski domā visādas domas. Tad, kad cilvēks ir parūpējies par savas dzimtas dvēseli, prāts un sirds darbība nomierinās.

Karma no abām dzimtām savāc informāciju un uztur cilvēka ģenētiku, nosauksim to par atmiņu no dažādām vietām. Tā ir apziņas daļa, kas uzbūvēta šinī ģimenē. Ja dzimtā viss ir labi, tad cilvēkam prāts ir skaidrs, mierīgs un atspoguļo realitāti. To var piedzīvot, kad nomirst tuvinieks, jo īpaši – vecs cilvēks. Tad dzimtas karma sadalās uz dzīvajiem. Bieži vien notiek tā, ka, vecajam cilvēkam dzīvojot, dzimtā viņiem ir labi, viņam nomirstot, sākas nepatīšanas. Ja nomirst cilvēks, kurš visu paredzēto nav atrisinājis, tad dzimtas karma pēc viņa nāves pasliktinās.

– Kas notiek ar dzimtu, kad nomirst bērns?

– Tas nozīmē, ka viņa vecāki pirms bērna ieņemšanas nav domājuši par attiecībām gan ar dzimtu, gan ar bērnu. Lielākā daļa cilvēku bērnus pagādā vieglāk nekā tiek pie autovadītāja apliecības. Un pēc tam brīnās – vai, kas nu sanācis. Ļoti daudzi šobrīd izmanto mākslīgo apaugļošanu. Tā viņi mēģina risināt savus šķēršļus, tikai dara to caur materiālo pasauli un neko vairāk par olšūnu un spermatozoīdu nezina. Tie ir tikai materiāls, no kura veido bērnu, taču bērns reinkarnācijā nāk uz Zemi, lai kaut ko izzinātu. Vecāku karma ir saistīta ar bērnu, ja viņi atrisina savas grūtības un šķēršļus, tad viss ir labi, diemžēl lielākā daļa to nemaz nezina, jo viņiem nav zināšanu.

– Cilvēki mēdz šķirstā ievietot aizgājējam mīļas lietas – mīlestības vēstules vai ko citu.

– Tas ir pareizi.

– Arī tad, ja pīšļus nolemts atdot ugunij?

– Visās tautās un tradīcijās aizgājējam klāt lika dažādas lietas, visu sadedzināja un pēc tam neaiztika. Tas ir pareizi, jo ar fiziskā ķermeņa nāvi dzīve nebeidzas. Tas ir tāpat kā ar ciemiņiem – viņus mielo un iedod cienastu līdzī. Bet dedzināt dzīvus zirgus vai sievas – tā ir degradācija. Dievam jau viss pieder, kāpēc vēl kādu dzīvi ziedot aizgājējam līdzī? Rīgvēdā (sens indiešu svēto rakstu krājums ar lūgšanām un himnām sanskritā – red.) ir mantras apbedīšanas rituāliem. Sieva simboliski noguļas līdzās aizgājējam, un viņai saka – celies augšā, dzīvo tālāk, precies, meklē vīru un dzemdē bērnu, ja tā ir jauna sieviete. Ja sievieti sadedzina kā Indijā, tad tas jau ir reliģijas un ticības jautājums, nevis apzināta rīcība un izpratne. Dievam to nevajag. Viņš visu ir radījis.

– Daudzi uzskata, ka dvēsele starpstāvoklī starp debesīm un zemi pavada 40 dienas, vēdiskajā kultūrā teikts, ka 49 dienas. Kāda nozīme (un vai vispār tāda ir) ir dienu skaitam, kuru laikā dvēsele it kā nav pilnībā pametusi sev tuvos cilvēkus šajā saulē?

– Datumu un dienu skaits ir atkarīgs no kultūras un reģionālām paražām. Atšķiras arī rituāli. Arī skaidrojumi vēdiskajā pasaulē ir atkarīgi no tā, kādus priekšrakstus skolotājs ievēro. Dienvidindijā ir 30 dienas, Ziemeļindijā 16 dienas. Būtība nemainās. Vienīgi nevajag kremēt uzreiz, tiklīdz nomirst, jo ir gadījumi, kad cilvēks pēc pāris dienām pieceļas. Nevajag steigties.

Vēdiskajā kultūrā tikko nomirusi dvēsele jeb velis tiek godāts vienu gadu. Tā laikā ir vairāki pieturas punkti – datumi un dienas, kurās jāveic rituāli. Tie nav saistīti ar apraudāšanu, bet domāti, lai dvēselei iedotu nepieciešamo enerģiju, jo tai būs vajadzīgs atbalsts. Mēs, dzīvie, varam palīdzēt atbrīvoties no tiem mazajiem karmas gabaliņiem, kuru dēļ dvēselei atkal vajadzētu reinkarnēties uz Zemes. Ja palīdzēsīm, tad gars tiks atbrīvots un aizies atpakaļ pie Saules – uz turieni, no kurienes ieradies. Viss ir viens – Saule, aizsaule.

– Mūsu dzīve ir ilgāka šeit, uz Zemes, vai aizsaulē?

– Ja cilvēks uz Zemes ir visu izdarījis, tad gars atdalās, pamet Zemi un aiziet pie tā paša avota, kas viņu ir radījis – pie Saules. Laika jēdziens ir mūsu ieviests, laiks pastāv tikai uz Zemes, jo apziņa to ir radījusi. Eksistē tikai vienīgā tagadne, bet pārējais ir vai nu bailes par nākotni, vai cerības nākotnē. Nekā cita jau nav. Jo vairāk atrodamies gaidās par nākotni un domās par pagātņi, jo vairāk attālināmies no tagadnes, no vienīgās realitātes. Un tad visa enerģija aiziet turp, kur vērsta cilvēka uzmanība.

– Vai ir situācijas, kad ir ētiski ar atvieglojumu pateikt vai nodomāt: cik labi, ka cilvēks nomira?

– Uz ko jūs mani tagad provocējat? Protams, ja cilvēks cieš, smagi slimo, visi ģimenē par viņu rūpējas un gaida to brīdi, kad slimajam paliks vieglāk. Un ir skaidrs, ka vieglāk viņam kļūs tad, kad viņš nomirs. Ir tādas situācijas.

– Vai ir iespējams kaut ko karmisku atrisināt laikā, kad visi, arī tu pats, ļoti gaida nāvi?

– Lielākā daļa neko nerisina, mēs tikai domājam, ka risinām. Ja nav zināšanu, tad kā var atrisināt? Atceraties integrālos vienādojumus? Kādreiz domāju – kur es dzīvē tos izmantošu? Kamēr neatnāk skolotājs un neparāda formulu, kā to integrāli atrisināt, mums nav iespēju atrisināt. Mēs nemākam. Ir jābūt zināšanām, lai uzbūvētu kosmosa kuģi un palaistu to gaisā, bet dzīve ir vēl sarežģītāka. Lai kaut ko atrisinātu, ir vajadzīgs padoms.

– Dzīve ir sarežģīta, cilvēkam jārisina problēmas. Kāpēc viņam ar šādu bagāžu jāierodas uz Zemes?

– Kāpēc nevar būt vienkāršāk? Tāpēc, ka paši kļūdījāties un piedzimāt vēlreiz labot savu kļūdu. Izlabosiet un dzīvosiet mierīgi. Kamēr neizlabosiet, tikmēr dzīve radīs situācijas, parādīs diagnozi un atgādina, kas ir jādara. Slimības, notikumi, kas atkārtojas, šķiršanās – katram ir sava vājā vieta.

– Arvien vairāk cilvēku meklē savu ceļu, dzīves jēgu un vismaz cenšas labot kļūdas. Ja tā turpināsies, tad kaut kad nonāksim līdz ideālai garīgai sabiedrībai.

– Nē, nonāksim līdz nāvei, kur to visu sasniedzam, kad esam iemācījušies forši nodzīvot dzīvi un veseli nomirt. Pie mums uzskata, ka nomirt veseram ir nenormāli. Parasti prasa: no kā viņš nomira? Bet, iedomājies, viņš nomira vesels.

Kā mēs risinām problēmas? Bieži vien saka – es visu atrisināju. Kā? Izšķīros! Atrisina tad, kad nevis aiziet no cilvēka, bet kad vairs nav pašas problēmas. Problēma ir dzīvesveidā, tas nosaka nāves brīdi un to, kas notiks pēc nāves. Ja cilvēks nezina, kā viņš pieņem lēmumus, tātad nedzīvo apzināti. Izpratne rodas lēnām un pakāpeniski, tāpēc jātrenē pacietība.